

**Schaduwen
in
Hells Corner**

Schaduwen in Hells Corner

Auteur:
NAVA

Schaduwen in Hells Corner

Auteur: NAVA

Omslagontwerp: NAVA

Illustraties: NAVA, tot stand gekomen met ondersteuning van generatieve AI

Boekverzorging en vormgeving: NAVA

© 2026 NAVA

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar worden gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Eerste druk, 2026

ISBN: 9789403914459

Uitgegeven in eigen beheer door NAVA
Productie en distributie via Bookmundo

Hoofdstuk 1 De ochtendrush

Hells Corner lag net buiten Houston, langs een brede weg waar het verkeer nooit helemaal leek stil te vallen. Zelfs vroeg in de ochtend denderden vrachtwagens over het asfalt. Bussen stopten zuchtend bij de halte aan de overkant en auto's schoven in een onafgebroken rij richting de stad. Wie niet wist dat de koffiebar er zat, reed er gemakkelijk aan voorbij.

Het gebouw was smal en opgetrokken uit donkere baksteen. Boven de voordeur hing een verweerd bord met de naam *HELLS CORNER*. Overdag zag het er niet bijzonder uit. Een koffiebar zoals er wel meer langs drukke wegen stonden. Maar 's ochtends, wanneer de mist nog boven de berm hing en het eerste zonlicht schuin langs de ramen gleed, leek het gebouw ouder dan de andere panden in de straat.

Binnen was het warm. Het rook er naar versgemalen koffie, geroosterd brood en het kaneelgebak dat in de keuken stond af te koelen. De stoelen stonden nog netjes onder de houten tafels. Achter de bar bromde

de koffiemachine alsof ook die langzaam wakker moest worden. Aan de muur tikte een ronde klok rustig de seconden weg: tik, tik, tik.

Lisa leunde over de bar en hield haar linkerhand omhoog in het licht van een hanglamp. Haar felrode nagels glansden alsof ze kleine gelakte steentjes waren.

‘Perfect,’ mompelde ze tevreden.

Ze draaide haar hand naar links en daarna naar rechts. Geen scheurtje, geen vlekje. Zelfs haar pinknagel zag er goed uit, en juist die mislukte normaal gesproken altijd. In het metalen deksel van de koffiepot controleerde ze haar lipgloss. Die blonk bijna even fel als haar nagels. Ze streek een losse haar achter haar oor en trok haar paardenstaart wat strakker.

‘Ben je van plan om vandaag ook nog koffie te schenken?’ klonk een stem uit de keuken.

Lisa keek op. ‘Misschien. Als ik tijd overheb.’

De kok stak zijn hoofd door het doorgeefluik. Zijn witte muts stond scheef en zijn grijze snor bewoog mee terwijl hij sprak. ‘De eerste klanten kunnen elk moment komen.’

‘Dat zeg je iedere ochtend.’

‘Omdat het iedere ochtend waar is.’

‘Je wordt oud.’

‘En jij wordt te brutaal.’

Lisa grijnsde en pakte een stapel schoteltjes. ‘Dat hoort bij de service.’

De kok verdween brommend uit beeld. Een paar tellen later klonk het gerinkel van pannen en begon hij zacht een oud countrynummer te fluiten.

Lisa liep langs de tafels en controleerde of alles klaarstond. De suikerpotjes waren gevuld, de melkkan was schoon, de menukaarten lagen recht en bij ieder bordje lag een opgevouwen servet. Bij het raam bleef ze even staan. Buiten hing nog een dunne waas boven de weg. Het

ochtendlicht viel door het glas en trok lange, bleke banen over de houten vloer.

Tussen de tafels zag Lisa haar eigen schaduw. Lang en smal. Ze tilde haar arm op en bewoog haar hand. De schaduw deed precies hetzelfde. Natuurlijk deed hij dat.

De deurbel rinkelde.

Tony, de buschauffeur, stapte naar binnen met zijn vertrouwde trage pas. Hij droeg een donkergroene jas en hield zijn pet in één hand. Zijn grijze haar stond aan één kant omhoog, alsof hij onderweg tegen de wind in had gelopen.

‘Morgen, Lisa.’

‘Morgen, Tony. Het gebruikelijke?’

Hij liep naar zijn vaste tafel bij het raam. ‘Zwart. Sterk. En veel.’

‘Dus eigenlijk motorolie.’

‘Motorolie is waarschijnlijk goedkoper.’

Lisa schonk een grote witte mok vol. De geur van verse koffie verspreidde zich door de zaak. Toen ze de mok voor hem neerzette, sloot Tony een ogenblik tevreden zijn ogen.

‘Je ziet er moe uit,’ zei Lisa.

‘Nachtlijn.’

‘Alweer?’

‘Te veel bochten, te weinig slaap en drie passagiers die dachten dat mijn bus een rijdende karaokebar was.’

‘Zongen ze een beetje goed?’

Tony keek haar strak aan. ‘Dat is niet het punt.’

‘Ik vind dat wel het belangrijkste punt.’

‘Eén jongen heeft veertig minuten lang hetzelfde refrein gezongen.’

‘Misschien kende hij de rest niet.’

‘Dat wist iedereen na de tweede keer al.’

Lisa lachte en wilde teruglopen naar de bar, maar op dat moment rinkelde de deurbel opnieuw. Een jongen en een meisje kwamen binnen. Ze droegen allebei grote rugzakken. Aan de jas van het meisje hing een stoffen vliegtuigje en de jongen had een camera om zijn nek.

Ze bleven vlak bij de deur staan en keken om zich heen.

‘Wat een gezellige plek,’ zei het meisje.

‘We zitten goed,’ antwoordde de jongen. ‘Koffie, eten en wifi. Meer hebben we niet nodig.’

‘Welkom in Hells Corner,’ zei Lisa. ‘Zoek maar een plekje. Ik kom zo bij jullie.’

Het meisje keek naar de naam op het raam. ‘Hells Corner?’

Tony wees met zijn mok naar Lisa. ‘Zij heeft de naam bedacht.’

‘Niet waar,’ zei Lisa.

‘Ze heeft hier vroeger een klant opgesloten omdat hij geen fooi gaf.’

Het meisje keek geschrokken van Tony naar Lisa.

‘Hij maakt een grap,’ zei Lisa.

Tony nam rustig een slok koffie. ‘Waarschijnlijk.’

De jongen lachte en koos een tafel bij een stopcontact. Het meisje zette haar rugzak tegen een stoel en sloeg de menukaart open. Daarna ging de deur opnieuw open. De ochtendrush kwam langzaam op gang.

Een zakenman in een donker pak stapte binnen terwijl hij op zijn telefoon sprak. Zijn horloge glom in het ochtendlicht en zijn schoenen klakten hard op de vloer.

‘Dubbele espresso,’ zei hij tegen Lisa zonder haar aan te kijken. ‘Geen suiker. En snel, graag.’

‘Goedemorgen voor jou ook,’ mompelde Lisa terwijl ze zich omdraaide.

De zakenman hoorde haar niet. Of deed alsof.

Na hem kwam een vrouw met een groot schetsboek onder haar arm. Ze droeg een groene trui en had een potlood achter haar oor gestoken. Ze koos een tafel dicht bij het raam, maar net buiten het felste zonlicht.

‘Mag ik hier een tijdje tekenen?’ vroeg ze.

‘Zolang je koffie bestelt, mag je de hele zaak natekenen,’ zei Lisa.

‘Dat was ik van plan.’

‘De koffie bestellen of de zaak natekenen?’

‘Allebei.’

De vrouw glimlachte en legde haar schetsboek open. Even later kwam de oudere man met de krant binnen. Lisa wist nog steeds niet hoe hij heette, hoewel hij al maanden minstens drie keer per week langskwam. Hij bestelde altijd thee en klaagde vervolgens dat het water te heet was.

‘Zelfde plek?’ vroeg Lisa.

‘Als niemand die heeft gestolen.’

Zijn tafel stond vrij. ‘U hebt geluk.’

‘Geluk bestaat niet,’ bromde hij terwijl hij zijn krant openvouwde.

Ten slotte kwam er een scholier binnen. Hij droeg een donkere trui met capuchon en een rugzak die zo vol zat dat de rits nauwelijks dicht kon. Hij plofte neer aan een tafel en klapte meteen zijn laptop open.

‘Koffie?’ vroeg Lisa.

‘Chocolademelk.’

‘Warm of koud?’

De jongen keek op alsof ze hem een ingewikkelde rekensom had voorgelegd. ‘Warm.’

‘Met slagroom?’

‘Is dat duurder?’

‘Vijftig cent.’

Hij dacht opnieuw na. ‘Zonder.’

Lisa knikte ernstig. ‘Verstandige financiële beslissing.’

De jongen keek haar even aan en begon toen te glimlachen.

Binnen een kwartier was Hells Corner gevuld met stemmen en geluiden. Kopjes tikten tegen schoteltjes, stoelen schoven over de vloer en de radio achter de bar speelde een rustig nummer dat bijna verdween onder het gebrom van de koffiemachine.

Lisa liep van tafel naar tafel: een espresso voor de zakenman, twee cappuccino's voor het reizende stel, thee voor de oudere man, chocolademelk zonder slagroom voor de scholier en natuurlijk nog een koffie voor Tony, hoewel zijn eerste mok nog halfvol was.

‘Voor later,’ zei hij.

‘Je koffie wordt koud.’

‘Dan heb ik koude koffie.’

‘Dat klinkt vreselijk.’

‘Ik heb erger meegemaakt.’

Bij het raam zette de vrouw met het schetsboek de eerste lijnen op papier. Ze tekende de bar, de lampen en de hoge ramen. Daarna begon ze aan de mensen. Tony boog zich nieuwsgierig naar haar toe.

‘Maak je mij knapper?’

‘Ik teken wat ik zie.’

‘Dat is geen antwoord.’

‘Het is het enige antwoord dat je krijgt.’

Tony grinnikte en leunde weer achterover.

Lisa telde de mensen in de zaak terwijl ze lege kopjes verzamelde. Tony. Het stelletje. De zakenman. De tekenende vrouw. De oudere man met de krant. De scholier. Zeven klanten. Met haarzelf en de kok waren ze met negen.

Achter in de zaak klonk het zachte geschuif van een bezem.

Tien.

De nieuwe schoonmaakster was ook al begonnen. Lisa had haar die ochtend nauwelijks gezien. Alleen een donkere jas aan de kapstok en heel even een beweging in de gang naar de bijkeuken. Ze werkte stil. Bijna te stil.

‘Wie is daar eigenlijk?’ vroeg Tony. Hij knikte naar de gang achter de bar.

‘De nieuwe schoonmaakster.’

‘Heeft ze ook een naam?’

‘Vast wel.’

‘Handig om te weten.’

Lisa haalde haar schouders op. ‘De baas heeft haar vorige week aangenomen. Ze praat niet veel, maar ze maakt goed schoon.’

Vanuit de keuken klonk plotseling een harde bons. Iedereen keek op. Een tel later verscheen het hoofd van de kok in het doorgeefluik.

‘Pan gevallen,’ zei hij.

De zakenman keek alweer naar zijn telefoon. De oudere man bladerde verder in zijn krant. Het stelletje begon opnieuw over hun reisroute te praten. Alleen de vrouw met het schetsboek bleef nog even naar de keuken kijken.

Toen liet ze haar blik zakken naar haar tekening. Ze fronste.

‘Wat is er?’ vroeg Tony.

‘Niets.’ Ze draaide het potlood tussen haar vingers. ‘Ik dacht dat ik iets verkeerd had getekend.’

‘Dat ligt vast aan mijn gezicht.’

‘Nee.’

Ze streek met haar duim over een donkere lijn op het papier. Het was de schaduw van een van de stoelen. De lijn leek langer dan de stoel zelf. Veel langer.

De vrouw keek naar de vloer. De echte schaduw lag waar die hoorde te liggen. Ze schudde haar hoofd en gumde de donkere lijn weg.